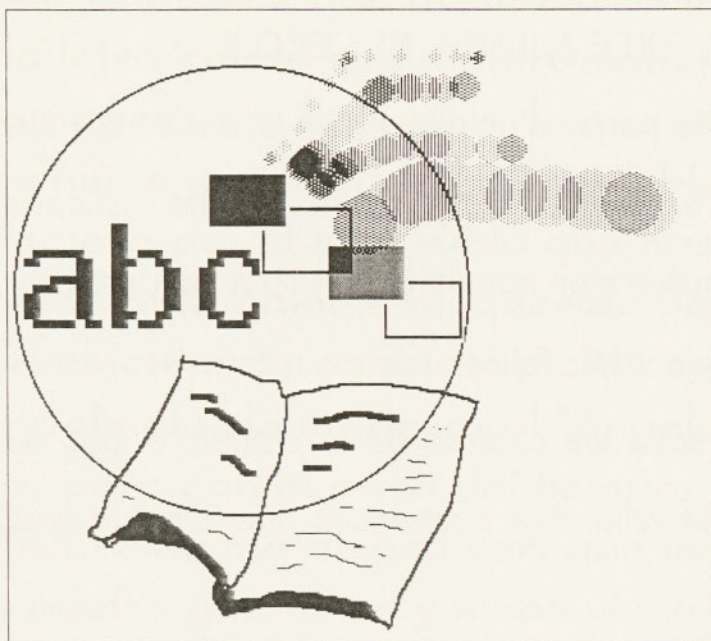

estrènyer fortíssim la de la mestra, també és un pas serè. L'aigua amb que ens rentàvem les mans després de pintar, tenia un màgic reflex blau. Com enyoro embrutar-me les mans! Algú d'ulls blaus em va ensenyar a pintar, a

l'escola! I serè com el cel blau era l'esperit d'aquell qui cuidava dels marrecs i el laboratori com si fossin cosa seva a l'escola.

És molt blau el cel que s'hi veu per cada finestra de cada tram (però no ho és a les cantonades, perquè de

cantonades no n'hi ha). Són blaus els carpressans que ens feien ordenar els divendres i que encara deuen dur els nostres noms amb mala lletra. Blava era la tinta dels rètols de "Can I go to the toilet, please?" que algú d'ulls verds posava a tot arreu (crec que és la frase en anglès que millor pronuncio). I segueix essent blau el sostre que vèiem des de l'escenari tot fent teatre, les primeres taules per a molts,... I de blau ens feien pintar els rius al mapa, el mestre i la mestra, en recordo bé el nom..., però els seus ulls eren marrons (perdoni'n-me la distracció).

Rajoletes vermelloses.

El roig és passió. N'hi havia a cabassos, a l'escola.